

ಘನತೆವೆತ್ತ ಉಪರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಹಮೀದ್ ಅನಾರಿ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ನ್ಯಾಶನಲ್ ಲಾ ಸ್ಕೂಲ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ 25 ನೇ ಘಟಿಕೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ 2017ರ ಆಗಸ್ಟ್ 06 ರಂದು ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣ.

ಘನತೆವೆತ್ತ ಉಪರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಹಮೀದ್ ಅನಾರಿ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ನ್ಯಾಶನಲ್ ಲಾ ಸ್ಕೂಲ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ 25 ನೇ ಘಟಿಕೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ 2017ರ ಆಗಸ್ಟ್ 06 ರಂದು ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣ.

Posted On: 06 AUG 2017 12:07PM by PIB Bengaluru

ಪಾಲಿಸಬೇಕಾದ ಎರಡು ತತ್ವಗಳು;

ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಬಹುತ್ವ ಮತ್ತು ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ಯಾಕೆ ಅವಶ್ಯಕ.

ದೇಶದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಕಾನೂನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಾನೂನಿನ ತಿಸ್ತಿನಲ್ಲಿ ಔಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡದ ನನ್ನನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಆ ಗೌರವ ಒದಗಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರು ಮತ್ತು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಕಾನೂನಿನ ವಿಶಾಲ ವಿಶ್ವ ಮತ್ತು ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಾನು ಅದರ ಪ್ರಸ್ತುತತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಬಹುದಾದುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು ವಿವೇಕ ಹಾಗೂ ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಬೊಂಬ್ಲೆ ಅವರ 'ಕಾನೂನು ಒಂದು ಕತೆ' ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಲಾರ ಅಥವಾ ಶೇಕ್ಸ್ ಪಿಯರ್ ನ ಪಾತ್ರ 'ಹೆನ್ರಿ ಸಿಸ್ಟ್' ನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ 'ಎಲ್ಲ ವಕೀಲರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಿ' ಎಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನೂ ಪುನರುಚ್ಚರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಾಗರಿಕರ ಬದುಕಿಗಾಗಿರುವ ಕೆಲವು ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ತತ್ವಗಳನ್ನು, ಕಾನೂನು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತೀರ್ಪು ಘೋಷಣೆಗಳ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಮಾಡುವುದಾಗಿವೆ.

ರಾಜಕೀಯ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಜೀವನ ಪರ್ಯಂತ ಬೆನ್ನಟ್ಟುತ್ತದೆ. ನಾನು ಜಾನ್ ಲಾಕೆಯ 'ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೋ, ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಆರಂಭ' ವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜಾನ್ ರಾಲ್ ನ 'ನ್ಯಾಯ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಗುಣಧರ್ಮ' ಎಂಬ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ನಾಗರಿಕತ್ವದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಪಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಹಕ್ಕುಗಳು ರಾಜಕೀಯ ಚೌಕಾಸಿಗೆ ಒಳಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಸಮಾಜದ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತೇನೆ. ರಾಲ್ ನಿಗೆ ರಾಜಕೀಯ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ಮೊದಲ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ಅದರ ಪ್ರಯೋಗಾತ್ಮಕ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನೋಡುವುದು. ತೀವ್ರವಾಗಿ ವಿವಾದಾಸ್ಪದವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ, ನಾಗರಿಕರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಗೌರವ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಹಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವು ತಾತ್ವಿಕ ಅಥವಾ ನೈತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಾಟ.

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನ ಮತ್ತು ಅದರ ಪೀಠಿಕೆ ನನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿ ಪಾತ್ರವಾದ ಆದರ್ಶಗಳು ಮತ್ತು ತತ್ವಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.

-೨-

ಭಾರತದ ಜನರು ತಮಗೆ ತಾವೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಸಮಾಜವಾದಿ, ಜಾತ್ಯತೀತ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಭ್ರಾತೃತ್ವಕ್ಕೆ ಆಧೃತ ನೀಡುವ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಧೃವಪ್ಪೆಯೊಂದನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಕಾನೂನುಗಳು, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು, ಮತ್ತು ಅನುಸರಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿವೆ.

ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪಿತಾಮಹರು ಇರುವ ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದರು. ನಮ್ಮದು ಬಹುತ್ವದ ಸಮಾಜ. ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮೃದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ನಮ್ಮ 1.3 ಬಿಲಿಯನ್ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ 4,635 ಸಮುದಾಯಗಳು ಇವೆ, ಇವರಲ್ಲಿ 78% ಭಾಷಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮಾತೃವಲ್ಲ ಸಾಮಾಜಿಕ ವರ್ಗಗಳಿವೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ 19.4% ಇದ್ದಾರೆ. ಮಾನವ ವೈವಿಧ್ಯ ಕೂಡಾ ಶ್ರೇಣೀಕೃತ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತಾರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿವೆ.

ಈ ಬಹುತ್ವದಿಂದಾಗಿಯೇ ಸಂವಿಧಾನವು ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತ ಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಜಾತ್ಯತೀತ ರಾಷ್ಟ್ರ ರಚನೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಬಹುತ್ವ ಎನ್ನುವುದು ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯವಾಗಿದ್ದು ಅದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬಹುತ್ವವನ್ನು ರಾಜಕೀಯದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಮತ್ತು ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಏಕ ರಾಜಕೀಯ ಧೃವಪ್ಪೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸಂಬಂಧಿತ ಗುಂಪುಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ರಚಿತವಾದ ಧೃವಪ್ಪೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೂ ಕಾನೂನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಸಮಾನ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಬಹುತ್ವವೆಂದರೆ ಇಂದಿನ ಆಧುನಿಕ ಸಂವೇದನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಗರಿಕತ್ವದ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಆಗಿದೆ.

ನಾಗರಿಕತ್ವವೆಂದರೆ - 'ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜನಾಂಗ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನಾಗರಿಕ ಎನ್ನುವ ಚಿಂತನೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಹಾಕಬಹುದಾದ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಸಂಕೀರ್ಣ, ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ - ಪ್ರಜಾಗುಣಿಗಳ-ಬಹುತ್ವ-ಜನಾಂಗೀಯ ಸಮ್ಮಿಶ್ರಣ. ಅದೇ ರೀತಿ ಭಾರತೀಯತೆಯನ್ನು ಏಕ ಅಥವಾ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆ ಎಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದು ಬಹುಸ್ವರೀಯ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಒಂದು ಚಿಂತನೆ.

ಆಧುನಿಕ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಮಾನವ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚು ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ರಾಜಕೀಯ ಧೃವಪ್ಪೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೇ ತರ್ಕದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಮಿಳಿತಗೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯ ಒಂದು ಉಪ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಗುರುತಿಸುವಿಕೆಯ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ರಚನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಹೊರಗುಳಿಯುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾಗಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆಯನ್ನು ವಿವಿಧ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತು ಗುಂಪು ಗುರುತಿಸುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿಭಾಯಿಸುವುದೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ ಇರುವ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ರಚನೆಯೊಂದಿಗೆ ಮೌಲ್ಯ ಮಾಪನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ವಿವಿಧ ವಲಯಗಳಿಂದ ಬರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನರ ಧ್ವನಿಗಳನ್ನು ಆಲಿಸುವುದೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಬಹುತ್ವ ಮತ್ತು ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯ ಈ ಎರಡು ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಅವಶ್ಯವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಮತ್ತು ಅವಕಾಶವನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಕೆಯಾದ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರ ವಸ್ತುಸಿದ್ಧಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೆಣೆಗೆ ಮಾಡಬಹುದು.?

ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ

-೩-

ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ಒಂದು ಚಿಂತನೆಯಾಗಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಸಲಕರಣೆಯಾಗಿ ವ್ಯಾಪಕ ಚರ್ಚೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ. ಬೊಮ್ಮಾಯಿ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟು ನೀಡಿದ ತೀರ್ಪು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಘೋಷಣೆಯಂತಿದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪುನರುಕ್ತಗೊಳಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯವಿದೆ.

' ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ಒಂದು ಧನಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಋಣಾತ್ಮಕವಾದ ಎರಡೂ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಸಂವಿಧಾನ ಲೌಕಿಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಮತೂಕದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬರು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಮತಧರ್ಮದ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವವರು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯದ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಆತ ತನ್ನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರಚುರಪಡಿಸಲು ಮತ್ತು ಅನುಸರಿಸಲು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಅದು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯ ಧನಾತ್ಮಕ ಅಂಶವನ್ನು ಕಾನೂನು ಅಥವಾ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಆದೇಶದ ಮೂಲಕ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯ ಯಾವುದೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಧರ್ಮವನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಧರ್ಮ/ಪ್ರಭುತ್ವದ ಧರ್ಮ ಎಂದು ಬೆಂಬಲಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಾಟಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಭುತ್ವವು ಜನರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪೂರ್ಣ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಆಗುವಂತಹ ವಿಚಾರ ತೀರತೆ ಬೆಳೆಸುವ ಮೂಲಕ ಜಾತ್ಯತೀತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಗೌರವ, ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಪ್ರಗತಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮಗ್ರತೆ...ಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರ ಆಗುವಂತಹ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವಂತಹ ಮತ್ತು ಜನರಲ್ಲಿ ಭರವಸೆ ಮೂಡಿಸುವಂತಹ ಸಮದೃಷ್ಟಿಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊಂದಿದೆ. ಮತೀಯ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಮತ್ತು ಭ್ರಾತೃತ್ವ ಮೂಲ ಅಂಶಗಳಾಗಿದ್ದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮಗ್ರತೆ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಏಕತೆಯನ್ನು ಸಂವಿಧಾನ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಧರ್ಮದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ರೂಪಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಅಥವಾ ತತ್ವಗಳು ಧರ್ಮವನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ತಂದಿರುವುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಸಂವಿಧಾನ ನಿರ್ಬಂಧಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಂವಿಧಾನದ ಮೂಲ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸುತ್ತದೆ. ಧನಾತ್ಮಕ ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ಇಂತಹ ನೀತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಮುಂದುವರಿಕೆಯ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಮ ಸಂವಿಧಾನದ ಮೂಲ ತತ್ವಗಳ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಷ್ಟೊಂದು ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯ ಬಳಿಕವೂ ಇದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಲು ಮತ್ತು ಅದರೊಳಗೆ ಹೊಸ ಅರ್ಥ ಹುಡುಕಲು ನ್ಯಾಯಾಂಗ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ವಲಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದವು. ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹ ಟೀಕಾಕಾರರು 1995ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ 11ರಂದು ಸುಪ್ರೀಂಕೋರ್ಟ್ ಪೀಠ ನೀಡಿದ ತೀರ್ಪು ಜಾತ್ಯತೀತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಾನಹಾನಿಕಾರಕ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲದೆ 'ವಿಸ್ತೃತ ಪೀಠ ಇದನ್ನು ಪುನರ್ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ' 'ಅದರಿಂದಾದ ಹಾನಿಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಿದೆ.

ಗುರುತಿಸುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಅಸಮಾನತೆಯ ಸಂಬಂಧ ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ಮತ್ತು ಭಾರತದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಇದೆ ಎಂದು ನ್ಯಾಯಯುತವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂದಿನ ಸವಾಲು ಏನೆಂದರೆ - ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯ ಮೂಲ ತತ್ವಗಳಾದ ಸಮಾನತೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಹಿಷ್ಣುತೆಗಳನ್ನು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಪುನರುಜ್ಜೀವನಗೊಳಿಸುವುದು. ಸಮಾನತೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿರುವಂತೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅದರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಯಾಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಮರುಸಾಕ್ಷಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ವಾಸ್ತವವೆಂಬಂತೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು.

-೪-

ಈ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಕರಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಯಶಸ್ಸು ಮತ್ತು ಮಿತಿಗಳ ಕುರಿತು ಕಳೆದ ಏಳು ದಶಕಗಳ ಅನುಭವ ಬೇಕು ಬೆಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಆಶಾವಾದದ ವಿವರಣೆ ದಟ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಕಠೋರ ವಿವರಣೆ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಬರುತ್ತವೆ.

- ನಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯದ ಅನುವಂಶಿಕ ಬಹುತ್ವದ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತಿದೆ?
- ಭಾರತೀಯ ಬಹುತ್ವಕ್ಕೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವಿವಿಧ ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಕೊಡುಗೆ ಏನು?
- ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಷ್ಟು ದೃಢವಾಗಿದ್ದೇವೆ?

ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತವು ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅನುಸರಿಸುತ್ತದೆ. (1) ಅದರ ಒಕ್ಕೂಟ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ (2) ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷಿಕ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ (3) ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ. ಮೊದಲನೆಯದ್ದು ವಿವಿಧ ಪ್ರಮಾಣದ ಯಶಸ್ಸುಗಳನ್ನು, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಒತ್ತಡಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಎರಡನೇಯದ್ದು ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಭಾಷಿಕ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಮೂರನೇಯದ್ದು ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಭಿನ್ನಮತದ ಹಕ್ಕನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ.

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮಗ್ರತೆ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತಲಾಗುತ್ತದೆ. ಚಿಂತನಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ ಸಮಗ್ರತೆ ಎನ್ನುವುದು ಸಮರೂಪಗೊಳಿಸುವುದು, ಸಮಾನ ವಂಶ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದಲ್ಲ. ಕೆಲ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಾಜಕೀಯ ವಿಜ್ಞಾನಿಯೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದ್ದರು-'ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮಗ್ರತೆ ಎಂಬ ಪದ ಮತ್ತು ಅದರ ಅರ್ಥ ಬಲು ದೊಡ್ಡ ರಾಜಕೀಯ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿರುವ ಹಲವು ಘಟಕಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದು ಏನಕ ಸಂಯೋಜನೆ ಅಲ್ಲ, ಏಕೆ ಏನಕ ಏಕರೂಪತೆ ಅಲ್ಲ, ಸರಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಏನಕ ವಿಲಯನ ಅಲ್ಲ. ಇರುವುದು ಏನಕ ನಿರ್ಣಾಮ ಮಾಡುವುದಲ್ಲ, ಸಮಾಗಮ ಹೊರತು ಕರಗುವಿಕೆ ಅಲ್ಲ, ಒಗ್ಗೂಡುವಿಕೆ ಏನಕ ವಿಭಜನೆ ಅಲ್ಲ..... ಆಗ ಸಮಗ್ರತೆ ಎನ್ನುವುದು ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಏಕರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಅಲ್ಲ. ಅದು ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ಯತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹದ್ದು.

ಭಾರತದ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಸ್ವರಗಳಿಂದ, ವೈವಿಧ್ಯತೆಗಳಿಂದ, ಶ್ರೇಣೀಕರಣದಿಂದ, ಉಂಟಾಗುವ ಹೊರಗಡುವಿಕೆಯ ವಾಸ್ತವ ಇರುವ ಇಲ್ಲಿ ಜತೆಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಾಚರಿಸಿ ಮತ್ತು ಅಂತರ್ ವಿಭಜನೆ ರಚನೆ ಇರಲಿ ಎನ್ನುವಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ.

ಸಾಮಾಜಿಕ ವೈವಿಧ್ಯ ಮತ್ತು ಅಸಮಾನತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ರಾಜಕೀಯ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಗೆ ಬದ್ಧವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆಯ್ಕೆ ತಾನಾಗಿಯೇ 'ನಂಬಿಕೆಯ ನೆಗೆತ'ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಂವಿಧಾನವು ಏಕಪ್ರಕಾರ ವಯಸ್ಸು ಅಭಿಮತಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಪ್ರತಿನಿಧಿತದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವೆಂಪ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಮಾಡರಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾನೂನಿನ ಆಡಳಿತ ಎಂಬ ಮಾತು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಉತ್ತರದಾಯಿತ್ವಗೊಳಿಸುವ, ಆಡಳಿತವನ್ನು ಸಮರ್ಪಗೊಳಿಸುವ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತವನ್ನು / ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ನೈತಿಕಗೊಳಿಸುವ ಜನತೆಯ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತದೆ.

ಬಹಳ ಮೊದಲೇ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಇರುವ, ಸ್ವಯಂ ಗೌರವ ಇರುವ ಮತ್ತು ಒಂದು ಗುಡುವಿಕೆಯ ಭಾವ ಇರುವ ಜನರಿದ್ದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಊಹಿಸಿದ್ದರು. ಉತ್ತಮ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸತ್ಯವಂತರನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಮನಗಂಡಿದ್ದರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುವಂತಹ ಜನರು ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅವರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಅವರ ಒರ್ವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಒಂದು ಮತ, ಒಂದೇ ಮೌಲ್ಯ ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡದಿದ್ದರೆ ಸಮಾನತೆಯ ಗೈರು ಹಾಜರಿ ಮತ್ತು ಭ್ರಾತೃತ್ವದ ಗೈರುಹಾಜರಿ ಜೀವನವನ್ನು ವೈರುಧ್ಯಮಯಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದಾಗ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಇರುವ ಸವಾಲುಗಳು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತವೆ..

ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆಯ ಕುರಿತ ಯಾವುದೇ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಪ್ರಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಸುವಿಕೆ, ಚುನಾವಣಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ದಕ್ಷತೆ, ಮತದಾರರ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸತತ ಏರಿಕೆ. ಮತ್ತು ಶಾಸಕರ ಆಯ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ದಾಖಲೆಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನಕರ ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತವೆ.. ಆದರೆ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಶ್ರೇಯಾಂಕ ಮೌಲ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ 5 ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೆರ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಬಹುದು. (1)-ಕಾನೂನಿನೆದುರು ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಕಾನೂನಿನ ಮೂಲಕ ಸಮಾನ ರಕ್ಷಣೆ ನಡುವಿನ ಅಂತರ. (2) ಚುನಾಯಿತ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ. (3)-ಶಾಸಕಾಂಗದ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ (4)-ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಅಸಮತೋಲನ. (5)-ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿರುವ ಜಾತ್ಯತೀತತೆ.

ಕಾನೂನಿನೆದುರು ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನರು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾನೂನಿನ ಸಮಾನ ರಕ್ಷಣೆ: ಸಮಾನತೆ ಸಾಧಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಎರಡು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆಯನ್ನು ಬದಲಿಸಲು ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಪ್ರಯತ್ನ. ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿ ಮತ್ತು ಆಸ್ಥಿಕತೆ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಅಕ್ರಮ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.ಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಧಾರ್ಮಿಕತೆಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ತಡೆ ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಎರಡನೇ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಾನತೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿಯ ಹಕ್ಕು ಮತ್ತು ವರ್ಗ ಅಸಮಾನತೆ ಗಂಭೀರ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಾನತೆಯ ಪ್ರಸ್ತಾವ, ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ರಾಜಕೀಯ ವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲತಹ ತರ್ಕದ ಮಾತಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ.

ಚುನಾಯಿತ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ:2014ರ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ 61% ಚುನಾಯಿತ ಸಂಸದರು ಚಲಾಯಿಸಲಾದ ಮತಗಳ ಪೈಕಿ 50% ಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಮತಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಪಕ್ಷಗಳ ಹೆಚ್ಚಳ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯ ಹೆಚ್ಚಳ.

ಶಾಸಕಾಂಗದ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆ, ಉತ್ತರದಾಯಿತ್ವ ಮತ್ತು ಜವಾಬ್ದಾರಿ: ಶಾಸಕರ ಮೊದಲ ಕೆಲಸ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು, ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಉತ್ತರದಾಯಿತ್ವವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ವಿಷಯಗಳ ಚರ್ಚೆ ಮತ್ತು ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳ ನಿವಾರಣೆ. ಈ ಮೂರು ಅಂಶಗಳು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. 1953ರಲ್ಲಿ ಲೋಕ ಸಭೆ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಸಭೆ ಅಧಿವೇಶನದ ದಿನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ 137 ಮತ್ತು 100 ಇತ್ತು. 2016ರಲ್ಲಿ ಇದು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ 49 ಮತ್ತು 52ಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಉತ್ತರದಾಯಿತ್ವದ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವುಂಟಾಗಿದೆ. ಕೆಲ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಲಾದ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ 40% ವಿಧೇಯಕಗಳು ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ 1 ಗಂಟೆಯ ಚರ್ಚೆಯ ಒಳಗೆ ಅಂಗೀಕಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ರಾಜ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೊಂಚ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯಾಂಗದ ಮೇಲೆ ನಿಗಾ ಇಡುವಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಾಂಗ ಅಸಮರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸತ್ತು ಮತ್ತು ಅದರ ಉತ್ತರದಾಯಿತ್ವ ಕುರಿತು ನಡೆದ ಅಧ್ಯಯನ ಹೇಳಿದೆ.

ಇನ್ನು ರಾಜ್ಯ ವಿಧಾನ ಸಭೆಗಳ ಕಾರ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ವಿಸ್ತೃತತೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟದಾಗಿದೆ. ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಪಾಲುದಾರಿಕೆ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಚುನಾಯಿತ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಕಾರ್ಯಚಟುವಟಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ.

ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಅಸಮತೋಲನ-2014ರಲ್ಲಿ ಮಹಿಳಾ ಸಂಸದರು 12.15% ಇದ್ದರು. ಇದು ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಾರ್ಕ್ ದೇಶಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ತರುವ ಪ್ರಮಾಣ ಅಲ್ಲ. 2009ರ ಮಹಿಳಾ ಮೀಸಲಾತಿ ಮಸೂದೆ ರಾಜ್ಯಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕಾರಗೊಂಡರೂ ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅದು 2014ರ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಚುನಾವಣೆ ಸಂದರ್ಭ ಸಂಸತ್ತು ವಿಸರ್ಜನೆ ಗೊಂಡಾಗ ಮಸೂದೆ ನಿರರ್ಥಕಗೊಂಡಿತು. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಕೂಡಾ ಇದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಭಾರತದ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರು 14.23% ಇದ್ದರೂ 790 ಸದಸ್ಯ ಬಲದ ಎರಡು ಸಂಸತ್ ಸದನಗಳಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಂ ಸಂಸದರ ಸಂಖ್ಯೆ 1980ರಲ್ಲಿ 49 ಇದ್ದರೆ, 1999 ರಿಂದ 2009ರವರೆಗೆ 30ರಿಂದ 35 ಇತ್ತು. 2014ರಲ್ಲಿ ಇದು 23ಕ್ಕೆ ಕುಸಿಯಿತು.

ತಜ್ಞರ ಸಮಿತಿಯೊಂದು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನೀಡಿದ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆಯ ಬಲೆಗಳನ್ನು / ಅಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಸೂಚಕವನ್ನು ರೂಪಿಸುವಂತೆ ಆಗ್ರಹ ಮಾಡಿತ್ತು. ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯ ನೈಜ ಅನುಷ್ಠಾನ- ಜಾತ್ಯತೀತತೆ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಕಾನೂನು ಹೋರಾಟದ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಲ್ಪಡುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಜೀವನ ವಿಧಾನದ ವಾದವನ್ನು ತರಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಬಹು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯ ಗೋಡೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಮಾನ ದೂರ ಮತ್ತು ಕನಿಷ್ಠ ಭಾಗೀದಾರಿಕೆಯ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಿಸುವುದೊಂದು ಸವಾಲು ಆಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಚುನಾವಣಾ ಪರಿಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ 'ಬಹುಮತ' ಎಂದರೆ ಅದು ಸಾಂಖ್ಯಿಕ ಬಹುಮತ. (ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಚುನಾವಣೆಗಳು). ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವಧಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಅವಧಿ ಬದ್ಧ. ಇದೇ ನೀತಿ 'ಅಲ್ಪ ಮತ' ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಎರಡೂ ಮೌಲ್ಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತವೆ. ಸಮಾಜೋ -ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ 'ಬಹುಮತ' ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಮತ ಪದಗಳು ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳೂ ಮೌಲ್ಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತರುತ್ತವೆ. ಆಗ ಪೌರತ್ವ ಅಥವಾ ನಾಗರಿಕತ್ವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ನಮ್ಮ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕುಗಳು ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ 'ಬಹುಮತ' ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಮತ ಎಂಬ ವಿವರಣೆಗಳಿಗೆ ಮೌಲ್ಯ ನಿರ್ಣಯ ಇದೆಯೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ದಾಖಲೆಗಳು ಏನು ಹೇಳುತ್ತವೆ ಎಂದರೆ ಬಹುಮತೀಯ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಮತೀಯತೆ ವಿಭಜನೆಯಾದ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅದು ಭ್ರಾತೃತ್ವದ ಪೀಠಿಕೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದಾಗಿದೆ.

ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಅವಕಾಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆ ಎಂಬ ಸಂವಿಧಾನಿಕ ತತ್ವ ಪರಿಚ್ಛೇದ 14,15 ಮತ್ತು 16ರಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯ ಕ್ರಮಗಳ ಮೂಲಕ ರೂಪ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಗ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಆರಂಭಿಕ ಬಿಂದು ಇರುತ್ತದೆ. ಇದು ಪ್ರಧಾನಿ ಶ್ರೀ ನರೇಂದ್ರ ಮೋದಿ ಅವರ ನೀತಿಯಾದ 'ಸಬ್ ಕಾ ಸಾಥ್, ಸಬ್ ಕಾ ವಿಕಾಸ್' ನೀತಿಗೆ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ರೂಪ ಕೊಡುವ ಹಾದಿಯಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ, ನ್ಯಾಯಾಂಗದ ಕೈಯ ಪಾತ್ರ ಬರುತ್ತದೆ. ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲಾದ ಪ್ರಾಧಿಕಾರವಾಗಿ, ಅದು ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಾನೂನು ಎಲ್ಲ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಒಂದೇ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ ಮತ್ತು ಅದು ಆ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

-31-

ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಬಹುತ್ವ ಮತ್ತು ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯ ಎರಡು ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಅವಶ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?. ಅವುಗಳನ್ನು ಸಂವಿಧಾನ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೇಯ್ಗೆ ಮಾಡಿ ಸಮಗ್ರಗೊಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಇರುವುದು, ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಾಂಸ್ಥಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ನಾಗರಿಕರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಇರುವ ಅಡೆ-ತಡೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ. ಎರಡನೇಯದಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ-ಕಾನೂನು ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿರುವ ಬಹುತ್ವ ಮತ್ತು ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಸ್ಥಳಾಂತರಗೊಳಿಸಿ ಅವುಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಚೌಕಟ್ಟು ಪುನರುಜ್ಜೀವನಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ. ಈ ಎರಡೂ ಧೋರಣೆಗಳು ಸಮಾನಾಂತರವಾಗಿರಬೇಕು. ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಿಲುವುಗಳು ಒಳಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಬಾರದು, ಎರಡೂ ಕಡೆ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಕುತರ್ಕ ನುಸುಳಬಾರದು. ಭ್ರಾತೃತ್ವ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಂವಿಧಾನದ ಪರಿಚ್ಛೇದ 51 ಎ (ಇ) ಮತ್ತು (ಎಫ್) ಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು. ನಾಯಕರು ಮತ್ತು ಅವರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಇದನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ತರಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ.

ಸಹಿಷ್ಣುತೆಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಸಮರ್ಥಿಸಬೇಕು. ಇದೊಂದು ಮೌಲ್ಯ. ಮತಾಂಧತೆಯಿಂದ ದಿಡ್ಡಗಡೆ. ವಿವಿಧ ಧರ್ಮಗಳು, ರಾಜಕೀಯ ಚಿಂತನೆಗಳು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಗಳು, ಜನಾಂಗೀಯ ಗುಂಪುಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಪಂಗಡಗಳು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ರಹಿತವಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು ಇರುವ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಸೂತ್ರ ಇದು.

ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ಬಹುತ್ವದ ಸಮಾಜ ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ಸಹಿಷ್ಣುತೆಯೊಂದೇ ಬಲವಾದ ತಳಪಾಯವಾಗಲಾರದು. ಅದರ ಜತೆಗೆ ಪರಸ್ಪರ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಮನೋಧರ್ಮವೂ ಬೇಕು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾವು ಇತರ ಧರ್ಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವುಗಳನ್ನು ಧನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪೋಷಿಸಬೇಕು, ಸತ್ಯವೇ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳ ಮೂಲ.

ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಸಹಿಷ್ಣುತೆಗಿಂತ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ. ಸಹಿಷ್ಣುತೆಗಿಂತ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಅಥವಾ ಅಂಗೀಕರಿಸುವಿಕೆ ನಮ್ಮೊಳಗೇ ಆರಂಭವಾಗುವ ಒಂದು ಪ್ರಯಾಣ. ನಮಗಿಂತ ಭಿನ್ನರಾಗಿರುವವರನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಇತರರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಗುಣ ಅದು. ಇತರರನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ತಡೆಯೊಡ್ಡುವ ಪೂರ್ವ ಮಾದರಿಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ನೋಡುವುದು ಈಗಿರುವ ಸವಾಲು. ಇದಕ್ಕೆ ಸತತ ಚರ್ಚೆ, ಮಾತುಕತೆ ಬೇಕು. ವರ್ಗ ವೈವಿಧ್ಯತೆ ನಡುವೆ ಸೌಹಾರ್ದತೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಲು ಇದೊಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮೌಲ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ರೂಪ ಕೊಡುವುದು ತುರ್ತು ಅಗತ್ಯ. ದಲಿತರು, ಮುಸ್ಲಿಮರು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ರಲ್ಲಿ ಇರುವ ಪೌರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಘಟಕಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಮತ್ವದ ಕಳವಳವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಲು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದೂ ಅಗತ್ಯ.

ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಹಿಂಸಕವಾಗಿದ್ದರೂ ಪರ್ಯಾಯವನ್ನು ನಾವು ದೃಷ್ಟೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ಜತೆ ತಾನೇ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವಂತಹ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತವನ್ನು ನಾವು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾಧಾರಗಳಿವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾವುಕ ಸಮಗ್ರತೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ತತ್ತರಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ನಮ್ಮ ಕಾನೂನಿಗೆ ಬದ್ಧತೆ ಫ಼ಕ್ಷಂಡಿಸುವ ಕುರಿತ ಪ್ರಶ್ನೆ ಗಂಭೀರ ಅಪಾಯಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದೆ. ಪ್ರಭುತ್ವದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಸಿತ, ನಿರ್ಧಾರ ಕೈಗೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳು ಮತ್ತು ಗುಂಪಿನ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಅದರ ಫಲಿತಾಂಶವಾದ 'ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಭ್ರಮನಿರಸನೆ' ಒಂದೆಡೆಯಾದರೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೇಂದ್ರಿತವಾದ ರಾಜಕೀಯ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು, ಆಕ್ರೋಶಭರಿತವಾದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಹಾಗು ಉಗ್ರಗಾಮಿ ಪ್ರತಿಭಟನಾ ರಾಜಕೀಯಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯಾದ ಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಇದೆ. 'ಮಾನದ ಸಂಸ್ಥೆ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯ ಫಲವನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ವಲಯದ ಅಸಂತೋಷ, ನಕ್ಸಲ್ ಬಂಡಾಯಗಳು, ಭಾಷಾ ಸಂಬಂಧಿ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಪುನರವತಾರ, ಸಮಾಜದ ದುರ್ಬಲ ವರ್ಗಗಳ ಸಮಸ್ಯೆ, ಸ್ಥಳೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾದದ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ದೀರ್ಘ ಕಾಲ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಲಾಗದು. ಜಮ್ಮು -ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ರಾಜಕೀಯ ಚಲನಶೀಲತೆಯ ಕೊರತೆ ಇನ್ನೂ ಇತ್ಯರ್ಥಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ನೈತಿಕ ಕಾನೂನು ಬದ್ಧತೆಯ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ವಿವಿಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಭಾರತ ಎದುರಿಸಬೇಕಿದೆ.

-32-

ಹಿಂದೆ ನಾನು ಎರಡು ತತ್ವಗಳ/ಇಸಂಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿದೆ. ಎರಡು ಮೌಲ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಧುತೆ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆಮೂಲಕ ಸಂವಿಧಾನದ ತತ್ವಗಳಿಗೆ, ಅದರಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸುವ ರಚನೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿ ಒದಗಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸಿದೆ. ನನಗೀಗ ಮೂರನೇ ತತ್ವ / ಇಸಂ ಕುರಿತಂತೆ ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇದು ಮೂಲಭೂತವಾದ ತತ್ವ ಮತ್ತು ಇದೇನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅದರ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಿಂದ ಇದು ಇಂದಿನ ಶೈಲಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ನಾನಿಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸುವುದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯನ್ನು.

ವಿದ್ವಾಂಸರು ಈ ಚಿಂತನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಷ್ಣುವಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತೀಯ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆಯ ಪೂರ್ವ ಶರತ್ತು ಇರುವುದೇ ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಅದು ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ ಮತ್ತು ವಸಾಹತು ವಿರೋಧಿ ದೇಶಪ್ರೇಮ. 1920ರ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಬಹುತ್ವದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆಯ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಮಗ್ರಗೊಳಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಒದಗಿಸಿತ್ತು. ಕೆಲ ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ರವೀಂದ್ರ ನಾಥ ಟ್ಯಾಗೋರ್ ಅವರು 'ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಕ್ತಿಯ ಪೂಜೆ' ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದರು.

ಸಾತ್ಯತ್ವದ ಹಲವು ದಶಕಗಳ ಬಳಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬಹುತ್ವದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯತೆಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ 'ಸಲಾದ್ ಬೋಗುಣ'ಯ ಧೋರಣೆಯ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ವಿಷ್ಣು ವೃತ್ತದ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ತೀರಾ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪರ್ಯಾಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವಾಗಿ 'ಹೂರಗುಳಿದವರ ಶುದ್ಧೀಕರಣ' ಒಳಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಭೂಮಿಕೆಯನ್ನು ಅವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಮುಗ್ಧ ಭಿನ್ನಮತವನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕುವಂತಹ 'ಒಣ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೆಮ್ಮೆ'ಯ ಮೈದೋರುವಿಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಅತಿಯಾದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸನ್ನೇ ಮುಚ್ಚಿ ಬಿಡುವ ಧೋರಣೆ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಓರ್ವನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಒದಗುವ ಅಭದ್ರತೆಯ ಮೈದೋರುವಿಕೆಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಬಾಕ್ಸ ಮತ್ತು ಅಂತರಿಕ ಸುರಕ್ಷೆ ಒದಗಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಆಗಿರುವಂತೆಯೇ ಸೇನೆಯನ್ನು ಪವಿತ್ರೀಕರಿಸುವ ವಿಧಮಾನ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿದೆ. ಜಾರ್ಜ್ ವಾಷಿಂಗ್ಟನ್ ತನ್ನ ದೇಶವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಎರಡು ಕತಮಾನಗಳ ಹಿಂದೆ ನೀಡಿದ "ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಬ್ಬಿದ ಪ್ರಬಲ ಮಿಲಿಟರಿ ಫವಸ್ತೆ , ಯಾವ ಸರ್ಕಾರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ' ಎಂಬ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ಇದು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಪೌರತ್ವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಅದರ ಎಲ್ಲ ತ್ರೀಮಂತ ವೈವಿಧ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ, ನಿಷ್ಠೆಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ.. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಎಂದರೆ, ಇದು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಜಾಗತಿಕ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ ಅರ್ಥವೂ ಇದೇ. ಇಸ್ರೇಲಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಯೇಲ್ ಟಮೀರ್ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ವಿಷದಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ.ಮುಕ್ತ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ ಆಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಅದು ತೀವ್ರಗಾಮಿತ್ವ ರಹಿತವಾದ ಮನೋಭೂಮಿಕೆ. ಸಂವಿಧಾನ ಮತ್ತು ಅದರ ಪೀಠಿಕೆಗೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಬದ್ಧವಾದ , ಮತ, ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ,ಮೊದಲಾದ ತಾತ್ವಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ ಪೌರತ್ವವನ್ನು ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸುವ, ಭಾರತೀಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಪೌರತ್ವ.ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಬಹುತ್ವದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ 'ಇತರ' ಎಂದರೆ ಅದು ಬೇರಾರೂ ಅಲ್ಲ 'ನಾವೇ'. ಇದಕ್ಕೆ ಕುಂದು ತರುವ, ಭಂಗ ತರುವ ಯಾವುದೇ ಯತ್ನ ಅದರ ಪ್ರಧಾನ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಾನಿಕಾರಕ.

ಜೈಹಿಂದ್.

(Release ID: 1498684) Visitor Counter : 17

This link will take you to a webpage outside this websiteinteractive page. Click OK to continue.Click Cancel to stop :
http://pib.nic.in/newsite/regional_PM_releases.asp

